

Arrest

nr. 198 220 van 19 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 maart 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 januari 2016 en dient op 13 januari 2016 een asielaanvraag in.

Op 29 maart 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 15 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Qala Janan Khan, gelegen in het district Behsud, provincie Nangarhar, waar u heel uw leven gewoond heeft. U bent drie jaar naar school gegaan. Rond de leeftijd van 12 à 16 jaar bent u beginnen werken als automechanicus. Uw oudste broer Atiqullah werkte ook als automechanicus. Uw vader werkte als ingenieur op de luchthaven van Jalalabad. Op 2 of 3 hamal (22 of 23 maart) van het jaar 2015 verdween uw vader en werd uw broer gedood door de taliban. Zes à acht maanden later werd u op weg naar uw werk beschoten. U bent toen naar uw schoonbroers huis in het district Surkhrod gegaan. Uw schoonbroer waarschuwde u dat uw leven in gevaar was en adviseerde u Afghanistan te verlaten. U beloofde hem dat te doen indien er u nogmaals iets zou overkomen. U ging naar huis. Daar aangekomen waarschuwde uw neef langs vaderszijde u dat de taliban achter u aan zat en dat u moest wegrennen. U bent toen het huis van uw oom langs vaderszijde ingevlucht. Vandaaruit zag u de taliban aan de poort van uw huis. Ze bemerkten u en begonnen te vuren op u. U vluchtte weg naar het huis van uw schoonbroer in Surkhrod. Uw schoonbroer raadde u opnieuw aan Afghanistan te verlaten omdat u niet bij hem thuis kon blijven. De volgende dag bent u vertrokken uit Afghanistan. Na een reis van ongeveer vier maanden vroeg u op 13 januari 2016 in België asiel aan. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: uw taskara in zakformaat, de briefomslag waarin de documenten u werden toegestuurd, de taskara van uw vader, een foto van uw broer, de police background check van uw vader voor zijn werk en de gezondheidsscreening van uw vader voor zijn werk. U legt kopieën neer van uw taskara, van uw taskara uit uw kindertijd en van vier appreciatiecertificaten van het werk van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, zowel bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij uw gehoor op het CGVS. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan. U verklaarde aanvankelijk dat uw broer twee dagen na de verdwijning van uw vader gedood is door de taliban (vragenlijst CGVS, dd. 20.04.2016, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter meermaals dat de verdwijning van uw vader en de dood van uw broer op dezelfde dag plaatsvonden (CGVS, dd. 29.03.2017, p. 6, p. 23, p. 24). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen hierover ontkent u dit zo gezegd te hebben in uw vorige interview. Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid.

U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over of u al dan niet contact heeft gehad met uw vader na zijn verdwijning. Aanvankelijk verklaarde u dat hij opeens verdwenen was en dat u tot op heden niets meer van hem vernomen had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u nog telefonisch contact met hem heeft gehad na zijn verdwijning (CGVS, p. 25). Na de ceremonies rond het overlijden van uw broer was uw vader in gevangenschap erin geslaagd u in het geheim te bellen. Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, ontkent u eerder verklaard te hebben dat u sinds de verdwijning van uw vader nooit meer iets van hem vernomen had (CGVS, p. 26-27). Zoals hierboven reeds aangehaald doet het louter ontkennen van uw eerste verklaring echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien werd de vragenlijst u na het invullen voorgelezen in het Pashtou en ondertekende u uw verklaringen voor goedkeuring (vragenlijst CGVS, p. 2). Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS werd u dan weer gevraagd of u iets wou verbeteren of toevoegen aan het relaas dat u in uw eerste interview gedaan had waarop u antwoordde dat het eerste interview goed gegaan was en niets wilde verbeteren (CGVS, p. 2-3). Ook

tijdens uw gehoor bij het CGVS legt u geen eenduidige verklaringen af, zoals over uw ontmoetingen met de collega van uw vader, ingenieur Zaki. Aanvankelijk verklaart u hem slechts één keer ontmoet te hebben toen u met uw vader aan het wandelen was in de stad (CGVS, p. 13). Later tijdens uw gehoor verklaart u na de verdwijning van uw vader naar het huis van ingenieur Zaki gegaan te zijn om hem hulp te vragen naar aanleiding van de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 26). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat het u niet te binnen geschoten was dat u ingenieur Zaki eigenlijk een tweede keer had ontmoet in het kader van de zoektocht naar uw vader (CGVS, p. 26). Deze verklaring is weinig geloofwaardig. Het mag verwonderen dat wanneer iemand een collega ontmoet van zijn verdwenen vader om hem om hulp te vragen in de zoektocht naar deze laatste, men deze ontmoeting niet voor de geest zou halen wanneer men polst naar collega's van de verdwenen vader.

Ook slaagt u er niet in om op consistente wijze te spreken over de vervolgingsfeiten gericht tegen uw persoon die tot uw vertrek uit Afghanistan geleid hebben. In de vragenlijst van het CGVS die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haalde u de verdwijning van uw vader en de moord op uw broer aan als redenen waarom u uit Afghanistan gevlucht bent (vragenlijst CGVS, vraag 5). U haalde daarbij aan de reden niet te weten waarom uw vader ontvoerd en uw broer gedood werd. Maar na deze twee gebeurtenissen bent u zelf ook gevlucht, uit vrees voor uw leven (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op het CGVS plots vervolgingsfeiten aanhaalt die individueel op u betrekking hebben wanneer u gevraagd wordt te vertellen over de motieven die u ertoe bewogen hebben Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 23). U vertelt over twee bedreigingen gericht op uw eigen leven, namelijk dat u tweemaal onder vuur genomen werd, één keer op weg naar uw werk en de volgende dag nabij uw huis. Het is frappant dat u de twee belangrijkste bedreigingen gericht op uw leven naliet aan te halen toen u bij de DVZ gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hadden tot uw vlucht uit Afghanistan. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat deze consistente en eenduidige verklaringen aflegt telkens wanneer hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt hoe het komt dat u tijdens het interview op de DVZ geen van beide schietincidenten aangehaald heeft, verklaart u dat men u toen geboden had uw asielrelaas kort te houden omdat de details in uw tweede interview aan bod zouden komen (CGVS, p. 28). Het klopt dat u bij de DVZ alles kort en ontdaan van details moet vertellen, maar dit verklaart niet waarom u twee aanslagen op uw leven onvermeld zou laten wanneer u expliciet naar de belangrijkste feiten wordt gevraagd die hebben geleid tot uw vlucht uit uw thuisland. Deze aanvallen betreffen namelijk allermist details maar zijn sleutelementen in uw asielrelaas en de directe redenen waarom u Afghanistan diende te ontvluchten te meer omdat u op het CGVS verklaart dat u pas acht maand na de ontvoering van uw vader en dood van uw broer zelf ook individuele problemen zou hebben verkregen (CGVS, p. 6 & p. 23). Dat u naliet over deze individuele problemen te vertellen bij de DVZ omdat u het kort moest houden, is niet geloofwaardig. Er werd u op het eind bovendien nog gevraagd of iets wou toevoegen, wat u niet wenste te doen (vragenlijst CGVS, vraag 7) en ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS erkende u bij de DVZ alle belangrijke gebeurtenissen die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan te hebben kunnen aanhalen en wenste u niets te verbeteren aan uw vorige interview (CGVS, p. 2-3). Uw verklaringen voor de discrepanties in uw asielrelaas zijn dus allermist afdoende.

De vaststelling dat u uiterst tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt telkens naar uw asielmotieven wordt gevraagd, ondermijnt ten stelligste de algemene geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas ook niet plausibel overkomt. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban uw vader zouden ontvoeren en hem gevangen zouden houden zonder hieraan enige eisen te koppelen of enige boodschap aan vast te hangen (CGVS, p. 27). Uiterst frappant is dat ook u tot op de dag van uw gehoor niet weet waarom ze uw vader ontvoerd hebben. U haalt aan dat een reden kan zijn dat hij met Amerikanen werkte op een bouwbedrijf in de luchthaven, maar voegt daarbij toe dat u niet weet wat ze van hem wilden (CGVS, p. 25). Er kan worden verwacht dat indien de taliban uw vader ontvoerd hadden om een boodschap uit te dragen dat ze zijn ontvoering zouden opeisen of bekendmaken, als propaganda om zo druk uit te oefenen op de anderen die met de Amerikanen werken. Wat dus niet gebeurde. Ook haalt u aan dat indien de taliban hem ontvoerd zouden hebben voor losgeld of andere materiële eisen, ze uw familie gecontacteerd zouden hebben, wat ze ook niet deden (CGVS, p. 27). Ook deze piste valt dus in het water. U heeft evenmin een idee van wat de taliban van uw broer wilde. Heel uw familie was thuis toen de taliban 's nachts aan jullie huis aanklopte. De talibanstrijders wilden uw broer meenemen, maar omdat hij tegenspartelde hebben ze

hem daar gedood en zijn ze vertrokken (CGVS, p. 27). U meent dat hij ofwel omwille van uw vaders job ofwel omwille van zijn job als automecanicien door de taliban gevisieerd werd, gezien hij wagens van de overheid herstelde. Ook in het geval van uw broer zou men verwachten dat de taliban een duidelijkere boodschap zou koppelen aan hun daden. Bovendien kent u naast uw broer en uzelf geen andere automecaniciens die problemen hadden met de taliban. Waarom de taliban dan precies u en uw broer viseerde is voor u ook giswerk (CGVS, p. 28).

De geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees wordt verder ondermijnd doordat er vragen kunnen worden gesteld bij uw gegeven datum van vertrek. Hierdoor komt de rechtstreekse dreiging van de taliban eens te meer in een slecht daglicht. Zo verklaart u vier maanden onderweg geweest te zijn van Afghanistan naar België (CGVS, p. 4; verklaring DVZ, dd. 20.04.2016, vraag 31). Gezien u het Belgisch grondgebied betreden heeft op 3 januari 2016 (registratiefiche DVZ) moet uw vertrek uit Afghanistan ruwweg rond begin september 2015 gesitueerd worden. Het is dan ook frappant dat u uw vertrek na de rijstoogst situeert (CGVS, p. 4), die volgens informatie waarover het CGVS beschikt in uw regio in de maand november gebeurt. De vaststelling dat u uw vertrek niet kunt situeren in functie van uw onmiddellijke leefwereld maakt dat er kan worden getwijfeld aan uw verklaarde vertrek uit Afghanistan in die periode en versterkt dan ook de ongeloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten in diezelfde periode.

Er dient tot slot vastgesteld te worden dat ook uw algemene geloofwaardigheid geschaad wordt door tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over uw verloofde. U beweerde aanvankelijk dat zij in Jalalabad, Nangarhar stad woont (verklaring DVZ, vraag 15b). Tijdens uw gehoor verklaart u echter dat zij in het district Surkhrod in het dorp Qalai Shah Nasir Agha woont (CGVS, p. 5). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw voorgaande verklaring over haar woonplaats, stelt u dat men u in uw vorige interview niet naar haar gevraagd had. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovengenoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara's (originele en kopieën) en die van uw vader zeggen enkel iets over uw identiteit en niets over uw asielmotieven. De police background check van uw vader, de gezondheidsscreening van uw vader en de vier appreciatiecertificaten van het werk van uw vader zeggen enkel iets over zijn werk, dat niet in twijfel getrokken worden. Deze documenten zeggen echter niets over uw problemen met de taliban. Bovendien moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Ook de foto van uw broer toont niets aan in verband met uw asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partij is tevens van mening dat de verwerende partij *in casu* "de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht" schendt.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidige context van langdurig

gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende anti regering strijdende groepen, Waaronder de taliban.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens de vervolgingen en pogingen door de taliban om hem te doden, emwille van het feit dat hij m/of iyn vader voor de overheden en/of voor een Amerikaans bedrijf werkte.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, e) van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden,

Verzoeker is, afkomstig uit de provincie Nangahar, district Behsud, dorp Qala Janan Khanj in de omliggende districten van Jalalabad, in het Oosten van Afghanistan. Zijn regio is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie COI focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van december 2016), waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF strijden.

Geen van deze gegevens wordt in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden,

Sinds jaren is er een gewelddadig conflict tussen de regering en zijn ondersteuners aan de gang, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban, waarbij in de provincie van verzoeker, Nangahar, en in de dichtstbij gelegen stad Jalalabad. Het bestaan van dit conflict wordt uitdrukkelijk erkent in de bestreden beslissing ("Het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten" p. 4), ("Hoewel het geweld in de stad voornamelijk daelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifieke profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats met of zonder aanwijsbaar doelwit; in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur" p.4).

Bovendien bevestigt de UNHCR dat alle strijdende groepen, waaronder de taliban "systematically target civilians who are associated with, or who perceived to be supporting the Afghan Government Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs (Anti Government Element), among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent. Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of sympathizing with pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers." (UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02, p34).

Bovendien, hebben de Taliban in hun mededeling van april 2015 aangekondigd dat hun toekomstige offensief gericht zou zijn op overheidsdiensten en anderen die worden gezien als steun van de overheid en de internationale gemeenschap ("For the complete liberation of our beloved homeland from the yoke of foreign occupation and for the implementation of Islamic rule throughout the country, the Islamic Emirate is determined to prolong the ongoing jihad against the foreign invaders as well as their internal stooges", "Taliban announce spring offensive in Afghanistan", Lynne O'Donnell, Associated Press, April 22, 2015).

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent vervolgingen tegen hem en tegen zijn vader door de taliban, wegens hun werk voor de overheden en/of een Amerikaans bedrijf (zijn vader werkte voor een Amerikaans bedrijf bij de luchthaven van Jalalabad en verzoeker repareerde wagens van de overheid personeel als automecanici). De taliban hebben zijn vader ontvoerd, en zijn broer vermoord. Ze probeerden daarna 2 keer hem te doden. Hij was dus in groot Gezien huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in de provincie van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat "Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegronnd is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".

Bovendien heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij geen verdediging kon verkrijgen van zijn eigen overheid ("Niet de overheid kan u helpen" CGVS p. 25). Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert* geen bescherming kan bieden aan verzoeker. In casu is er niet betwist dat verzoeker uit Nangahar provincie, Behsud district afkomstig is, en objectieve informatie hier toegevoegd bevestigt dat de control van de regering zeer gering is, een dat de Taliban maar ook de andere strijdende partij en al delen van de regio onder hun control hebben (zie *The Afghan district stuck between IS and the Taliban*, BBC News, Jalalabad, 20 February 2016; *Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*, Land Info, 13 October 2016, p.7,10).

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen (toegeschreven door de taliban) in de brede zin.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als steunder van de overheden.

Voor de boven gemeide redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 4S/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het fait dat een asielzoekér in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks U bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke afwijking dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is; temij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven

Er dient te worden vastgesteld dat het GGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont; par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Bovendien menen we dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaald in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of, □
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn □land van herkomst, of, □
- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. □

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, «Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe, Deze rechte wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel & Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91),

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute rechte geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHRM, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek, N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, HX.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek, N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96,643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 — 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten ~ artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cassv 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tót weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tót een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu erkent verwerende partij dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen, waaronder de taliban. Trouwens, worden mensen die beschouwd worden als steunder van de regering als doel genomen.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tót ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort hij tót geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. Dit ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

En

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden gedood door de taliban, omdat hij en/of zijn vader voor de overheden en/of een Amerikaans bedrijf werkten.

Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

- verzoeker is een jonge man, afkomstig uit de provincie Nangahar, district Behsud,, in the omliggende districten van Jalalabad
- verzoeker is automecanicien en repareert wagens van de overheden's personeel
- zijn regio is in de oostelijke regio van Afghanistan gelegen, gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie COI focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, van december 2016), waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF (Afghan National Security Forces) strijden.

De rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd stellen duidelijk dat de contrôle van de regering in de Jalalabad regio zeer gering is, een dat de Taliban al delen van de regio onder hun contrôle hebben (zie The Afghan district stuck between IS and the Taliban, BBC News, Jalalabad, 20 February 2016). Dit bevestigt de verklaringen van verzoeker.

Verschillende objectieve bronnen bevestigen trouwens dat de taliban mensen die voor de overheden werken als doelwit nemen.

Verzoeker heeft deze gegeven al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie, Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

Bovendien heeft verzoeker met nauwkeurigheid geantwoord aan alle vragen die hem gesteld werden over zijn regio, de aanwezigheid van de taliban, zijn werk ... Deze verklaringen duiden een persoonlijke ervaring aan en zeker en vast geen ingestudeerde kennis.

De grief van de Commissaris volgens de welke de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn moet verworpen worden.

Ook beweert de Commissaris generaal dat verzoeker onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben. Verzoeker meent dat dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste, verwijt de commissaris aan verzoeker dat hij zich tegenspreekt gedurende zijn gehoor bij de DVZ en bij de COVS (over de chronologie van de gebeurtenissen, de contact met zijn vader na zijn ontvoering, en over zijn ontmoeting met de collega van zijn vader). Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat zijn beweringen bij de DVZ misverstaan werden, en dat hij gewoon vergeten had te melden dat hij de collega van zijn vriend een tweede keer ontmoet had.

Ten tweede verwijt de commissaris aan verzoeker dat hij gedurende zijn gehoor bij de COVS onvermelde redenen aanhaalt, die hij niet bij de DVZ aangegeven had. Verzoeker volhardt dat hem het egelegd werd om het kort te houden tijdens zijn gehoor bij de DVZ en dat hij geen tijd had om deze redenen te vermelden.

Vervolgens meent de commissaris dat het niet plausibel is dat de taliban zijn vader zouden hebben ontvoerd zonder eraan eisen te koppelen of een boodschap aan te hangen (voor propaganda doel bij voorbeeld). Verzoeker heeft uitgelegd dat zijn vader altijd probeerde te voorkomen dat zijn familie zich voor hem zorgen maken zou, en dat hij niet de type was die het hen vertellen zou als hij door de taliban bedreigd was (CGVS p24). Hij heeft ook uitgelegd dat het mogelijk was dat zijn vader bedreigd werd door de taliban (om een aanval op zijn werkplaats mogelijk te maken bij voorbeeld -er waren al eerder aanvallen op dit luchthaven CGVS p13,14- maar dat hij dit weigerde, en dat ze hem ervoor gedood hebben. Betreffend de moord van zijn broer, heeft hij uitgelegd dat het ofwel wegens zijn werk voor de overheden was (hij repareerde wagens van de overheden, wat de Commissaris niet in vraag stelt CGVS p15), ofwel omwille van zijn vader (wegens de waarschijnlijk weigering om de taliban te helpen). Verzoeker legt uit dat hij niet zeker is, sinds hij geen contact met de taliban heeft is dit ook normaal.

Daarna ment de commissaris dat de aangegeven datum van vertrek van verzoeker merkwaardig is, omdat hij verklaarde ongeveer 4 maanden gereisd te hebben voordat hij naar België kwam (waardoor een vertrek in september 2015 gecalculeerd wordt), en dat hij na de rijstogst vertrok. Volgens de informatie van de commissaris vindt dit echter in november plaats. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij voor zijn aankomst in België nooit daten gebruikte, en dat hij daten dus niet goed beheerst. Hij is ook bijna volledig onopgeleid (CGVS p8). Hij heeft ook gemeld dat hij ongeveer 4 maanden op weg was. Dit verklaart de verschil van min of meer 1,5 maand tussen de vermelde datum van vertrek en de berekening van de commissaris.

Tôt slot, verwijt de commissaris dat verzoeker bij de DVZ gemeld had dat zijn verloofde in Jalalabad Nangahar stad woont, maar dat hij bij de CGVS verklaard dat ze in het district Surkhod woont. Verzoeker heeft uitgelegd dat men hem gedurende zijn gehoor bij de DVZ niet erover vroeg, en ment dat er waarschijnlijk een misverstand was met de tolk, omdat zijn zus en schoonbroer daar wonen (zoals hij meldt (CGVS p23).

Ten gevolge ment verzoeker dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de vervolgingen van de taliban niet draagkrachtig zijn en moeten verworpen worden.

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten slotte wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tôt weigering van de subsidiaire bescherming status ailes behalve draagkrachtig is.

Verskillende rapporten bevestigen dat de conflict sinds 2015-2016 geëscaleerd is, en duiden op alleen in de eerste negen maanden van 2016, 8.397 conflictgerelateerde burgerlijke slachtoffers (2.562 doden en 5.835 gewonden). Volgens de UNHCR raakt het aantal vluchtelingen uit Afghanistan tôt ongeveer 2.6 miljoen, waardoor ze wereldwijd de op een na grootste vluchtelingenbevolking zijn (zie Amnesty International, Afghanistan report, 2016/2017, p.3-4).

Trouwens erkent de Commissaris dat de veiligheidssituatie in 2015-2016 achteruit is gegaan, en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, en dat de IS, de taliban, en de ANSF in de provincie Nangahar (waar de stad Jalalabad en het dichtbij liggende dorp van verzoeker) strijden. De Commissaris erkent ook dat terreuraanslagen regelmatig in de stad Jalalabad (het dorp van verzoeker wordt als deel van Jalalabad stad beschouwt omdat het dichtbij ligt) gebeuren, en dat aanslagen ook in nabijheid van burgerlijke infrastructuur gepleegd worden. Echter meent de Commissaris dat de aantal burgerslachtoffers in Jalalabad stad niet hoog genoeg is om tôt het verlenen van de subsidiaire bescherming te brengen. Dit leidt ertoe zich af te vragen hoe vele burgerlijke slachtoffers er moeten zijn voordat de veiligheidssituatie als slecht genoeg wordt evalueert. We duiden aan dat deze redenering gevaarlijke gevolgen kan hebben, door het te streng inschatten van de vereisten die nodig zijn om een ernstige bedreiging van de burgers te herkennen.

Ook duiden verschillende bronnen erop dat de niveau van de geweld in Nangahar provincie hoog is. Bij voorbeeld, "With the exception of Kabul, Nangarhar province was where most civilians were injured because of suicide bombers and complex attacks in the first half of 2016. 30 people were killed and 65 wounded, mainly in Jalalabad city", en "Nangarhar has for several years been one of the provinces with the largest number of recorded security incidents in the country. According to an international source (e-mail 2016) Nangarhar has Consolidated its position as a province with significant insurgent activity." (Afghanistan: The security situation in Nangarhar province, Land Indo, 13 October 2016, p.7,10). Aanvallen vinden nog regelmatig plaats, met vele civiele slachtoffers (zie bij voorbeeld de aanval laatste maand op de TV station in Jalalabad waarbij 12 civiele gewond raakten, Euronews, Afghanistan : fatalities as militants attack state TV station in Jalalabad, 7/05/2017, http://www.euronews.com/2017/05/17/afghanistan-fatalities*as>militants-attack-state->tv-station-in-jalalabad).

Tegelijkertijd, erkent de Commissaris dat asielzoekers afkomstig uit het zuidelijke deel van de provincie, bij de grens met Pakistan, de subsidiaire bescherming status toegekend wordt omwille van de algemene veiligheidssituatie. We benadrukken dat het verste gelegen punt van het zuidelijke deel van de provincie slechts 90km afstand van Jalalabad ligt). We menen dat een afstand van minder dan 90km, in het huidige geëscaleerd conflict in Oost Afghanistan, en aangezien verschillende partijen in de regio strijden (zie The Afghan district stuck between IS and the Taliban, BBC News, Jalalabad, 20 February 2016), geen redelijk of gegronde reden is om verzoeker de subsidiaire bescherming te weigeren,

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig,

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig besehouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade,

Het middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and*

criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij geeft aan dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst vreest te worden gedood door de taliban. Zij verklaart dat haar vader in 2015 werd ontvoerd door de taliban en dat op de dag van diens verdwijning haar broer door de taliban werd gedood. Zo'n zes tot acht maanden later zou de verzoekende partij beschoten zijn op weg naar haar werk. 's Avonds zou zij naar haar schoonbroer in Surkhrod gegaan zijn, bij wie zij de nacht zou hebben doorgebracht. Toen zij 's anderendaags na haar werk thuiskwam zou zij gewaarschuwd zijn door haar neef dat de taliban haar achterna zaten. De verzoekende partij zou vervolgens zijn gevlucht naar het huis van haar oom, van waaruit zij de taliban zou hebben zien staan aan de poort van haar huis. Toen zij de verzoekende partij opmerkten, zouden de taliban opnieuw op haar hebben geschoten. De verzoekende partij zou daarop zijn weggevlucht en opnieuw naar het huis van haar schoonbroer zijn gegaan. Haar schoonbroer zou voor haar een smokkelaar hebben geregeld en de verzoekende partij zou de volgende dag vertrokken zijn.

De Raad meent dat de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk heeft gemaakt. Uit het administratief dossier blijkt dat zij met betrekking tot bepaalde kernelementen van haar asielrelaas dermate tegenstrijdige dan wel incoherente verklaringen heeft afgelegd dat aan dit relaas geen geloof meer kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij vervolgingsfeiten die rechtstreeks betrekking hebben op haar persoon en die volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de directe aanleiding vormden voor haar vertrek uit haar land van herkomst, onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd om een overzicht te geven van de feiten die hadden geleid tot haar vertrek uit haar land van herkomst, haalde de verzoekende partij de verdwijning van haar vader en de moord op haar broer in 2015 aan en stelde zij dat zij na deze gebeurtenissen uit vrees voor haar leven Afghanistan is ontvlucht (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5). Echter, wanneer zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw gevraagd wordt naar de motieven die haar ertoe bewogen Afghanistan te verlaten, verklaart zij zes tot acht maanden na de verdwijning van haar vader respectievelijk de dood van haar broer persoonlijk door de taliban te zijn gevisieerd. Zij zou door hen tweemaal onder vuur zijn genomen, een keer op weg naar haar werk en de volgende dag nabij haar huis, en naar aanleiding van deze gebeurtenissen besloten hebben haar land van herkomst te ontvluchten (stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Ter verschoning van deze opmerkelijke discrepantie in haar verklaringen met betrekking tot de kern van haar asielrelaas, stelt de verzoekende partij dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd het kort te houden en zij de tijd niet zou hebben gehad om de twee aanslagen op haar leven te vermelden. Deze uitleg overtuigt geenszins. De verzoekende partij vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken de verdwijning van haar vader en de dood van haar broer

en verklaarde dat zij na deze feiten Afghanistan uit vrees voor haar leven verliet. Het is niet aannemelijk dat zij de tijd niet zou hebben gehad om te vermelden dat zij vlak voor haar vertrek persoonlijk werd bedreigd door de taliban, *nota bene* zes tot acht maanden na de verdwijning van haar vader en ontvoering van haar broer. Er werd de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken overigens uitdrukkelijk gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen aan haar verklaringen, wat zij niet wenste te doen (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.7). Bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde zij niets te willen verbeteren aan hetgeen zij verklaarde tijdens haar eerste interview en erkende zij dat zij toen alle gebeurtenissen ten grondslag aan haar vertrek uit Afghanistan heeft kunnen aanhalen (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3).

Verder blijkt de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd wat betreft de chronologie van de verdwijning van haar vader respectievelijk de moord op haar broer. Waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar broer twee dagen na de verdwijning van haar vader door de taliban werd gedood, gaf zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals aan dat de verdwijning van haar vader en de dood van haar broer op dezelfde dag plaatsvonden (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 23, 24).

Daarnaast stelt de Raad vast dat waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij sinds de verdwijning van haar vader niets meer van hem vernomen heeft, zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij na de verdwijning van haar vader eenmalig telefonisch contact met hem heeft gehad (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 25). Ook wat betreft de ontmoetingen die zij zou hebben gehad met een collega van haar vader, ingenieur Zaki, blijkt de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen te hebben afgelegd. Waar zij aanvankelijk tijdens haar gehoor verklaarde deze collega slechts één keer te hebben ontmoet, met name toen zij met haar vader in de stad aan het wandelen was, gaf zij later aan dat zij deze collega na de verdwijning van haar vader om hulp is komen vragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 26). De verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op misverstanden berusten, maar staat deze bewering op geen enkele wijze. Dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn vergeten te vermelden dat zij de collega van haar vader een tweede keer had ontmoet, overtuigt evenmin. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij, toen zij gevraagd werd meer te vertellen over ingenieur Zaki, zich wel voor de geest kon halen dat zij deze man eens per toeval had ontmoet tijdens een wandeling in de stad, maar niet dat zij op hem een beroep heeft gedaan tijdens de zoektocht naar haar verdwenen vader.

Nog daargelaten voormelde tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers asielrelaas, dient erop te worden gewezen dat het niet logisch is dat de taliban noch in het geval van verzoekers vader noch in dat van zijn broer op een of andere manier hebben kenbaar gemaakt wat zij met hun acties wilden bereiken. Waar de verzoekende partij suggereert dat het mogelijk is dat haar vader vroeger reeds werd bedreigd maar dat hij het type niet was om dit aan zijn familie te vertellen en altijd probeerde te vermijden dat zijn familie zich zorgen moest maken om hem, beperkt zij zich tot speculatieve beweringen die hoe dan ook niet verklaren waarom haar vaders ontvoerders geen eis of boodschap hebben kenbaar gemaakt. De verzoekende partij herhaalt haar verklaring dat haar vader door de taliban werd ontvoerd – dit zou haar vader haar hebben kunnen vertellen tijdens het telefoongesprek dat zij met hem had na zijn ontvoering (stuk 5, gehoorverslag, p. 25) – maar voert thans *post factum* aan dat hij mogelijks werd gedood omdat hij zijn medewerking weigerde aan een aanval op zijn werkplaats, de luchthaven van Jalalabad. Dit blijkt een louter vermoeden dat door de verzoekende partij op geen enkele wijze wordt gestaafd. Ook wat haar broer betreft herhaalt de verzoekende partij dat zij niet zeker is waarom hij werd gevisieerd door de taliban en voegt zij daaraan toe dat dit normaal is aangezien zij sindsdien geen contact heeft gehad met de taliban. Dit neemt evenwel niet weg dat mag worden verwacht dat de taliban kenbaar zouden maken om welke reden zij verzoekers broer viseerden of wat zij met hun actie jegens hem wilden bereiken, *quod non*.

Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt verder geschaad door de vaststelling dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment van haar vertrek uit haar land van herkomst, alsook over de verblijfplaats van haar verloofde in Afghanistan.

De verzoekende partij verklaarde enerzijds dat zij er vier maanden over deed om van Afghanistan tot in België te geraken (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Gelet op haar verklaring op 3 januari 2016 in België te zijn aangekomen (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 31), zou dit betekenen dat zij begin september 2015 uit Afghanistan vertrok. Anderzijds verklaarde zij dat de rijstooft reeds had plaatsgehad toen zij vertrok

(stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Gelet op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de rijstooft in Nangarhar plaatsvindt in november, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zichzelf tegenspreekt wat betreft het moment waarop zij Afghanistan verlaten heeft (stuk 14, Landeninformatie, nr. 5). De uitleg dat zij voor haar komst naar België nooit data zou hebben gebruikt, is in dezen niet toereikend. Uit haar verklaringen blijkt dat zij duidelijk vertrouwd is met het concept maand en dat zij dit herhaaldelijk gebruikt om de duur van periodes uit te drukken, zoals de periode tussen de verdwijning van haar vader en haar vertrek uit Afghanistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 23). Nog daargelaten de verklaarde datum van aankomst in België, dient op basis van het administratief dossier te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 13 januari 2016 asiel heeft aangevraagd in België (stuk 12, bijlage 26). Indien zij ongeveer vier maanden onderweg is geweest, kan zij onmogelijk pas na de rijstooft uit Afghanistan zijn vertrokken. De informatie die daaromtrent is opgenomen in het administratief dossier wordt door haar niet weerlegd. Zelfs van een persoon die geen of weinig opleiding heeft genoten mag worden verwacht dat hij levensbepalende gebeurtenissen kan situeren in functie van zijn onmiddellijke leefomgeving, *quod non in casu*.

Waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar verloofde in Jalalabad (Nangarhar stad) woont, verklaarde zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij in het district Surkhrod in het dorp Qalai Shah Naser Agha woont (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 15b; stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Waar de verzoekende partij aanvoert dat er waarschijnlijk een misverstand was met de tolk, aangezien haar zus en schoonbroer in voormeld dorp wonen, overtuigt zij niet. De Raad stelt op basis van het verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken vast dat de verzoekende partij reeds meerdere persoonsgegevens met betrekking tot haar verloofde waren gevraagd, waaronder haar naam, vooraleer gevraagd werd naar haar verblijfplaats (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 15b). Het is derhalve niet aannemelijk dat uitgerekend bij die vraag verwarring zou zijn ontstaan omtrent de persoon waarop zij betrekking had.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij met nauwkeurigheid geantwoord heeft op de vragen over haar regio, de aanwezigheid van de taliban aldaar en haar werk en dat haar verklaringen getuigen van een persoonlijke beleving en geen ingestudeerde kennis, verklaart noch verschoont zij de gedane vaststellingen met betrekking tot haar asielrelaas.

Verzoekers betoog dat niet wordt betwist dat hij een jonge man is afkomstig uit het district Behsud in de provincie Nangarhar, dat hij automecanicien is en wagens van overheidspersoneel repareert, dat zijn regio gekenmerkt wordt door een verslechterde veiligheidssituatie en dat de taliban personen die zij verdenken van steun aan de Afghaanse overheid viseren, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. In de mate dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, kan het vermoeden dat de vrees die zij koestert ten aanzien van haar land van herkomst gegrond is, dan wel het risico op ernstige schade dat zij er loopt reëel is, niet worden weerhouden. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten om overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet te hebben gemotiveerd waarom mag worden aangenomen dat de voorgehouden vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad, die individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is, is niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch

uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de

provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 7 december 2017 de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 bij. Uit deze recente informatie kan niet blijken dat de op basis van bovenstaande analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat niet langer geldt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie voegt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad niet actueel of correct zou zijn. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 en 2016 verslechterd is, met alle gevolgen van dien voor het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers en intern ontheemden op het Afghaanse grondgebied. Echter dient te worden

vastgesteld dat het conflict in Afghanistan gekenmerkt wordt door regionale verschillen en dat met name de veiligheidssituatie in Jalalabad, net zoals deze in andere grote Afghaanse steden, sterk verschilt van deze op het platteland (zie stuk 14, Landeninformatie, nr. 3: LandInfo, "*Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*" van 13 oktober 2016). *In casu* is voor de beoordeling of de verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel de veiligheidssituatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad, waartoe haar dorp van herkomst blijktens de kaarten aanwezig in het administratief dossier behoort (stuk 14, Landeninformatie, nr. 6), relevant. Derhalve is de door de verzoekende partij gevoegde informatie, in de mate dat deze betrekking heeft op militaire confrontaties en burgerslachtoffers in Afghanistan in het algemeen, dan wel in regio's die geen deel uitmaken van het grootstedelijk gebied Jalalabad (stukken 5 en 6), niet dienstig. Wat betreft Jalalabad, wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat er aanslagen plaatsvinden in de buurt van burgerlijke infrastructuur, zoals de aanslag door IS op een radio- en televisiestation in mei 2017, waarover de verzoekende partij informatie voegt (stuk 7). Het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke aanslagen te betreuren valt is echter niet dermate hoog dat dit een zwaarwegende grond vormt om aan te nemen dat burgers door hun loutere aanwezigheid in Jalalabad een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar district van herkomst zou behoren tot de zuidelijke districten van Nangarhar die grenzen aan Pakistan en waar IS openlijk en militair aanwezig is, kan zij niet worden bijgetreden. Uit de informatie in het administratief dossier kan niet blijken dat het district Behsud tot het gebied behoort waar IS strijd voert tegen de taliban en de Afghaanse regeringstroepen. Bovendien is de verzoekende partij afkomstig uit een dorp dat deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad, wat net zoals andere provinciehoofdplaatsen gecontroleerd wordt door de Afghaanse overheid (stuk 14, Landeninformatie, nr. 3: LandInfo, "*Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*" van 13 oktober 2016). Ter staving van haar stelling "*dat de controle van de regering in de Jalalabad regio zeer gering is, een dat de Taliban al delen van de regio onder hun controle hebben*" voegt de verzoekende partij een persbericht dat betrekking heeft op het district Hesarak en derhalve niet dienstig is (stuk 5, BBC News, "*The Afghan district stuck between IS and the Taliban*" van 20 februari 2016). In dit artikel kan overigens gelezen worden dat talrijke families het district ontvlucht zijn en zich in Jalalabad hebben gevestigd, wat het hoger aangestipte verschil in veiligheid tussen de stad Jalalabad en de andere delen van Nangarhar bevestigt.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille

van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat dit vereist is in het kader van artikel 4 van het Handvest.

2.9. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is. Hetzelfde geldt voor artikel 13 van het EVRM.

2.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS